

Ο εναπομείνας μουσικός σύλλογος της Πόλης

/ [Πεμπτούσια](#)

Image not found or type unknown

Ο Σύνδεσμος Μουσικοφίλων Κωνσταντινουπόλεως είναι ο μόνος εναπομείνας ελληνικός μουσικός Σύλλογος της Πόλης, αλλά και ένας από τους λιγοστούς ελληνικούς Συλλόγους, που λειτουργούν ακόμα στη Βασιλεύουσα. Το 1948 ιδρύεται το πρόδρομο μουσικό σωματείο, που είναι ο *Σύνδεσμος των Φίλων της Εκκλησιαστικής Μουσικής*, με έδρα τους χώρους του ιερού ναού της Παναγίας των Εισοδίων του Πέρα[1]. Αδιάσπαστη συνέχεια του σωματείου αυτού είναι και ο Σύνδεσμος Μουσικοφίλων, που συνεχίζει τη δράση του μέχρι σήμερα.

Πρώτα ιδρυτικά μέλη του Συνδέσμου των Φίλων της Μουσικής ήταν οι περισσότεροι ψάλτες, που δραστηριοποιούνταν εκείνο τον καιρό στην Πόλη, μεταξύ αυτών ο Κωνσταντίνος Πρίγγος. Η απουσία όμως γραπτών στοιχείων, που αφορούν αυτό το σωματείο, δε μας επιτρέπει να αναφερθούμε με βεβαιότητα στο μέγεθος της δραστηριότητάς του ως Συλλόγου[2]. Είναι πάντως σίγουρο ότι το Σωματείο αυτό είχε *Καταστατικό*, βάσει του οποίου λειτούργησε τουλάχιστον

μέχρι το 1950-51[3]. Υπάρχει και μία μαρτυρία, σύμφωνα με την οποία ο Κ. Πρίγγος διεύθυνε από το 1948 τη χορωδία αυτή του Συνδέσμου των φίλων της Μουσικής Κωνσταντινουπόλεως[4], χωρίς όμως να είναι γνωστός ο τόπος και ο χρόνος εμφανίσεων της χορωδίας. Σε κάθε περίπτωση ο *Σύνδεσμος Μουσικοφίλων* αποτέλεσε το διάδοχο σωματείο και είναι η συνέχεια του Συλλόγου των Φίλων της Εκκλησιαστικής Μουσικής.

Ο Σύνδεσμος Μουσικοφίλων θεωρεί τον εαυτό του συνέχεια του Συνδέσμου αυτού, και ως εκ τούτου το 1998 γιορτάστηκαν στην Πόλη τα πενήντα του γενέθλια. Παρατηρώντας τα του εορτασμού αυτού βλέπουμε ότι τα πενήντα χρόνια συμπεριλαμβάνουν και το χρονικό διάστημα δράσης του Συνδέσμου Φίλων της Μουσικής, καθώς το Καταστατικό του Συνδέσμου Μουσικοφίλων εγκρίθηκε το 1953. Το Καταστατικό αυτό του Συνδέσμου Μουσικοφίλων φέρει τον τίτλο *Σύνδεσμος Μουσικοφίλων Καταστατικόν*, αποτελείται από πέντε δακτυλογραφημένες σελίδες, απαρτίζεται από οκτώ Κεφάλαια, που αποτελούνται συνολικά από 35 άρθρα. Εγκρίθηκε από τις Αρχές της Πόλης στις 20 Μαρτίου του 1953[5], οπότε και αρχίζει να λειτουργεί επίσημα ο Σύνδεσμος.

Σήμερα στους χώρους του Συνδέσμου συνεχίζεται η παράδοση αιώνων της Πόλης και η εκκλησιαστική μουσική διδάσκεται δωρεάν στα ολίγα ελληνόπουλα της Πόλης, από τους δόκιμους ψάλτες, που υπηρετούν στα πατριαρχικά αναλόγια και στους ιερούς ναούς της Πόλης. Ακόμη στους ίδιους χώρους γίνονται και οι δοκιμές των συναυλιών της χορωδίας του Συνδέσμου των Μουσικοφίλων. Στις συναυλίες παρευρίσκεται ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος, αλλά και Αρχιερείς του Θρόνου. Οι εκδηλώσεις του Συνδέσμου Μουσικοφίλων αφορούν κυρίως τη διοργάνωση χορωδιακών εμφανίσεων του Συλλόγου και τις δημόσιες διαλέξεις με θέμα την εκκλησιαστική μουσική.

Στις 16 Δεκεμβρίου 2008 γιορτάστηκαν τα 60 χρόνια από την ίδρυση του Συλλόγου στους ανακαινισμένους χώρους στα Χρυσοβέργεια της Πόλης. Στην εορτή παρέστη ο Οικουμενικός Πατριάρχης, επιβεβαιώνοντας για ακόμη μία φορά ότι το Οικουμενικό Πατριαρχείο έχει στις άμεσες προτεραιότητές του την πατροπαράδοτη εκκλησιαστική μουσική

Από την παράθεση των παραπάνω μπορούμε να συνάγουμε το συμπέρασμα ότι εξαιρετικά σημαντική υπήρξε η συμβολή και του τελευταίου αυτού μουσικού Συνδέσμου της Πόλης, στην καλλιέργεια και τη διατήρηση της παραδοσιακής εκκλησιαστικής μουσικής, αλλά και στην ενασχόληση των ομογενών νέων με την ψαλτική τέχνη μέσω αυτού, αλλά και κατ' επέκταση και με την λατρευτική ζωή της Εκκλησίας.

[1] Αρχείο Αντ. Παριζιάνου (Κωνσταντινούπολη), Επιστολή του Συνδέσμου Φίλων της Εκκλησιαστικής Μουσικής Κωνσταντινουπόλεως προς τα μέλη του, 11.9.1950.

[2] Κατά μία πληροφορία, από παλαίμαχο ιεροψάλτη της Πόλης, ο Κωνσταντίνος Πρίγγος ήταν ένα από τα κυριότερα στελέχη του Συνδέσμου αυτού. Ακόμη Πρόεδρος του φέρεται να ήταν ο Καζακίας, αραβόφωνος και λάτρης της εκκλησιαστικής μουσικής.

[3] Προφορικές μαρτυρίες ψαλτών της Πόλης.

[4] Στ. Παπαμανωλάκη, Κωνσταντίνος Πρίγγος, Οι Ψάλτες του Οικουμενικού Πατριαρχείου, ό.π., σελ.72.

[5] Το καταστατικό δημοσιεύτηκε αποσπασματικά στον τουρκικό τύπο της εποχής (τουρκιστί), εφ. Zaman (Χρόνος), 21 και 22 Μαρτίου 1953.